

Bálint Sándor

*Kis öregember, ünnepek tudója, árnyak közt árnyék,
virágot fakasztó, hófúvásban garaboncok és szentek útitársa,
én láttalak emlékké mélyülőben, fogyóban messzi lánggá,
szerteosztva magad báva koldusok kenyérévé. Én láttalak és
hallottam a hangod, épp galambokat figyeltél, ahogy assisi
szentje – halk hangodban csendültek a harangok: rekedten,
megalázva szóltak. Pedig a szélbe-oldva velük csendült
lucázó dal és kikeleti kánta, csimpolyaszó és kiske-napi
ének, karácsonyi pásztorok ostordurrogása, zölden szállt
Gyümölcsoltó Boldogasszony, haját a napsugárba fonva.
Róluk beszéltél, mintha velük szólnál, a rorátéra botló
öregekkel, a püünkösdőlvő suhancokkal és a tüzet-ugró szent-
iváni néppel. S a dallamok bár összekeveredtek – koldus
gajdolás, fekete zsolozsma, törten és kuszán mégis megma-
radtak, összemosódva harangbondulással, dudaszóval és
ostorpattogással, őrizve hullott töredékként évszázadok tűnő
varázslatát. S míg ott álltál a ködös utcaparton, szárnyak
zúgását figyelve az őszben, tolongott körülöd a kancsi róka,
a rekedt ordas és a báva őz, a porváros bolondos álcanépe.*



CSEH GUSZTÁV RÉZKARCA